

תפ"ח 48112/12/17 - מדינת ישראל נגד חאלד אבו גודה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 48112-12-17 מדינת ישראל נ' אבו גודה
לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד
כב' השופט שלמה פרידלנדר
כב' השופטת דינה כהן
המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: חאלד אבו גודה (עציר)

גזר דין

סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד:

בהכרעת הדין מיום 05.03.2019 הנאשם הורשע בביצוע עבירות חמורות ביותר.

בנוגע לאישום הראשון נקבע:

1. במהלך שנת 2017, נהג הנאשם לצפות באתרי אינטרנט ובפייסבוק בסרטונים בשבח ארגון החמאס ובסרטונים בהם הוצג, שנהרגו ילדים מההפצצות צה"ל בעזה. מתוך החומר בו צפה, הושפע הנאשם מפעילותו של ארגון החמאס ותורתו ולאור זאת, החל לפרסם בעצמו, בחשבון הפייסבוק שלו, פוסטים אודות האמונה באללה ודברי שבח לאסלאם. ביום 30.10.2017 כתב הנאשם פוסט שנוסחו: **"אלוהים תשמור את ארץ המוסלמים ותעשה מאויבך אויבי הדת, בראשית תפיל אותם ותיתן לנו את הניצחון על שבט הכופרים"**. ביום 5.11.2017 כתב הנאשם פוסט נוסף שנוסחו: **"תעשה בשקט, תעבוד בשתיקה ותכה בעוצמה"**.
2. במהלך מחצית שנת 2017, לאחר שהנאשם צפה בסרטונים ובפייסבוק על פעילות צה"ל, הנאשם החליט לעשות מעשה למען העם הפלסטיני וזאת על מנת להביע במעשים את תמיכתו בארגון החמאס ולהאדיר את שמו שלו בארגון. הנאשם החליט לבצע פיגוע כנגד חייל צה"ל.
3. לצורך כך, הנאשם באוקטובר 2017 משך מחשבון הבנק שלו סכום של 54,000 ₪, מתוכם הסליק 47,000 ₪ במזרן מיטה בביתו לצורך מימון מחייתו לאחר ביצוע הפיגוע, עת יהיה בבריחה ומבוקש על ידי כוחות צה"ל ורכש רכב על מנת שישמשו להימלטות לאחר ביצוע הפיגוע.
4. הנאשם תכנן לחטוף חייל באמצעות חומרי הרדמה, אליהם היתה לו נגישות מתוקף תפקידו בבית החולים סורוקה כטכנאי הרדמה, ולנהל משא ומתן על שחרורו תמורת שחרור אסירים פלסטינים הכלואים במדינת ישראל. אולם משהבין כי הוצאה לפועל של פיגוע מסוג זה מסובכת, חיפש תכנית חלופית לביצוע הפיגוע.
5. הנאשם שיתף את זאהי (אחיו) כי בכוונתו לבצע פעילות טרור כנגד חיילי צה"ל ו/או יהודים כנקמה על פעילות כוחות צה"ל בגדה המערבית וברצועת עזה ובמטרה להביע תמיכה והזדהות עם העם הפלסטיני ולצורך כך

ברצונו להשיג נשק. הנאשם שאל את זאהי האם הוא מכיר סוחרי אמל"ח מלקיה או משבט עזאזמה אשר יוכל לפנות אליהם להשגת הנשק. זאהי השיב כי הוא מכיר סוחרי אמל"ח אך בפועל לא פעל בעניין. הנאשם שיתף את זאהי בכוונתו להרדים חייל עם חומרי הרדמה אותם ישיג ממקום עבודתו על מנת לחטוף את נשקו האישי של החייל. הנאשם שלח לזאהי תמונה של חומר ההרדמה הנ"ל שצילם במקום עבודתו.

6. בפועל, תכנן הנאשם לחטוף את הנשק על מנת לבצע עם הנשק פיגוע ירי גדול כנגד יהודים. תכנון זה הוא לא חשף בפני זאהי.

7. כמו כן, במהלך נסיעה משותפת של הנאשם וזאהי לתפילה במסגד "אל אקצא" שיתף הנאשם את זאהי בכך שבכוונתו להוציא אל הפועל פיגוע במהלכו ירצח חייל ויחטוף את נשקו.

8. זמן מה לאחר מכן, פנה הנאשם אל זאהי וביקש ממנו לצאת עמו לביצוע סיורים בשטח על מנת לנסות לאתר חייל ולהוציא את תכניתו אל הפועל. זאהי הסכים והשניים קשרו ביניהם קשר ולפיו יבצעו יחד פיגוע במתווה של מציאת חייל חמוש, לבדו, בשעות הלילה, אותו ידקור בסכין למוות לצורך חטיפת נשקו האישי. הנאשם וזאהי סיכמו ביניהם כי מעתה יקראו לנשק במילת קוד "פיצה", על מנת שכוונותיהם לא יחשפו.

9. במסגרת הקשר ולשם קידומו, סמוך לאחר מכן, במספר מועדים, בשעות הלילה, יצאו הנאשם וזאהי לסיורים רכובים באזור ערד, ברכבו של זאהי וברכבו של הנאשם. במהלך הסיורים תצפתו על תחנות אוטובוסים ובתי קפה לצורך מציאת קורבן למימוש תכניתם. השניים הבחינו בחיילים רבים הולכים לבדם, אך אלו לא היו חמושים ולכן לא יכלו לבצע את זממם.

10. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הפנה זאהי את תשומת ליבו של הנאשם לכך שבאזור מגוריהם ממוקם הבסיס הצבאי "תל ערד" שם ניתן למצוא מטרה לצורך ביצוע פיגוע. בעקבות כך בשתי הזדמנויות, הגיעו הנאשם וזאהי, בשעות אחר הצהריים, ברכבו של זאהי, לאזור הבסיס הצבאי "תל ערד", שם עצרו את הרכב על הר הצופה לבסיס, וחישפו חיילים במטרה לבצע פיגוע. על מנת לא לעורר חשד הצטיידו השניים בקפה ואוכל בכדי ליצור מצג שווא של מטיילים במקום.

11. בכל אחת מההזדמנויות הנ"ל, לא הבחינו השניים בחייל בגפו אלא בקבוצות חיילים ולכן לא יכלו להוציא הפיגוע אל הפועל.

12. במסגרת הקשר ולשם קידומו, במהלך הסיורים המוזכרים לעיל, הציג הנאשם בפני זאהי את הסכין שהיתה ברשותו ברכב ואמר לו שזוהי הסכין שעתידיה לשמש לביצוע הרצח.

בנוגע לאישום השני נקבע:

1. בהמשך לאמור לעיל, בתאריך 30.11.2017 בשעות הערב, עת נסע הנאשם ברכבו ברחבי העיר ערד, עבר ליד התחנה המרכזית בעיר והבחין בחיילי צה"ל חמושים יורדים מאוטובוס. הנאשם עקב אחריהם ברכבו וניסה לאתר הזדמנות לתקוף חייל בכוונה לגרום למותו ולחטוף את נשקו על מנת לנקום, בשם העם הפלסטינאי, על מעשי כוחות צה"ל ברצועת עזה.

2. הנאשם ראה את החייל סמ"ר רון יצחק קוקיה ז"ל (להלן "החייל") לבדו, כשהוא חמוש בנשק, והחליט לבצע את הפיגוע שתכנן. לצורך כך, החנה הנאשם את רכבו בחנייה סמוכה למקום בו היה החייל, יצר בסמוך לשעה

21:13 קשר טלפוני עם זאהי ומסר לו "יש פיצה". בסיום השיחה ירד הנאשם מהרכב כשהוא מצויד בסכין המוזכרת באישום הראשון וצעד לכיוון החייל שישב אותה העת על ספסל במקום, בכוונה לגרום למותו.

3. בסמוך לשעה 21:17, התקרב הנאשם לחייל מאחור ודקר אותו מספר דקירות - דקירה חודרת בצוואר מצד ימין, 2 דקירות בצוואר מצד שמאל, 2 דקירות בצד האחורי של הצוואר (בעורף) וכן גרם לו לשני פצעי חתך ופצע שפשוף בקרקפת, לפצע חתך באגודל השמאלי ולפצע שפשוף בצוואר, הכל בכוונה לגרום למותו, תוך שהוא מנסה לחטוף מהחייל את נשקו האישי.

4. החייל אחז בנשק על מנת למנוע חטיפתו והנאשם הפעיל כוח נוסף, חטף מהחייל את נשקו ונמלט ברכבו מהמקום לכסייפה, כשהוא מותיר אחריו את החייל מדמם למוות.

5. עם הימלטו מהמקום, יצר הנאשם שוב קשר טלפוני עם זאהי ואמר כי "אכל ושבע". זאהי שהבין כי הנאשם השיג נשק, הורה לנאשם להגיע בדחיפות לביתם ולעדכן מיד כשיגיע.

6. החייל שנותר במקום מדמם, הלך מספר צעדים על הכביש ועוברי אורח שהבחינו במצבו התקרבו אליו וראו אותו מדמם מצווארו ואומר "**אני מת, אני מת**", כשדם רב יוצא מפיו והוא נראה נחנק מכמות הדם הגדולה. למרבה הצער, כעבור זמן קצר, עם הגעת כוחות הצלה לאזור, נקבע מותו של החייל. מותו של החייל נגרם עקב הדקירות שדקר הנאשם את החייל בצווארו שהובילו לאבדן דם ושאירת דם על ידי החייל כתוצאה מהדקירות.

7. בהמשך, הגיע הנאשם לביתו שבאזור כסייפה, שם פגש בזאהי, הציג בפניו את הסכין הנ"ל כשהיא מגואלת בדם ואת נשקו האישי של החייל. זאהי שאל את הנאשם מהיכן השיג את הנשק והנאשם מסר לו כי רצח חייל, חטף נשקו ובכך מימש את תכניתם.

8. מיד לאחר מכן פנו הנאשם וזאהי להסתיר את נשקו האישי של החייל. זאהי הפריד את המחסנית מהנשק והעבירם לידי הנאשם אשר חפר, בנוכחות זאהי, בור באדמתם באמצעות טוריה, עטף את הנשק והמחסנית בבד לבן והטמינם באדמה.

9. סמוך לאחר מכן, לקח הנאשם מיכל מים מביתו, יצא יחד עם זאהי לשטח פתוח, שם שטף את הסכין על מנת לנקות ממנה את דמו של החייל והסתירה במקום שאינו ידוע למאשימה, בכוונה להעלים ראיות.

10. בהמשך הערב יצאו הנאשם וזאהי לאכול יחד פיצה בערד ובמעמד זה אמר זאהי לנאשם כי אל לו להודות בביצוע הרצח ובחלקו של זאהי במעשה במידה ויעצרו. השניים סיכמו ביניהם כי יציגו בחקירתם אליבי כוזב לפיו בזמן הרצח שהו יחדיו בפיצרייה בערד.

בהתאם לאמור, הורשע הנאשם בעבירות הבאות:

בגין האישום הראשון:

א. עבירה של קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין - התשל"ז 1977 (להלן "חוק העונשין"), בצירוף סעיף 38(ג)(1) לחוק המאבק בטרור - תשע"ו - 2016 (להלן "חוק המאבק בטרור").

ב. החזקת סכין שהינה מעשה טרור - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין בצירוף סעיף 37(א) לחוק

המאבק בטרור.

ג. הכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח - עבירה לפי סעיף 28(א)(3) לחוק המאבק בטרור.

בגין האישום השני:

א. רצח בכוונה תחילה שהינו מעשה טרור - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור.

ביום 10/1/2019 פורסם תיקון 137 לחוק העונשין שתחילתו שישה חודשים מיום פרסומו.

למעלה מן הנדרש, אנו סבורים, כי לו החוק המתקן היה בתוקף עתה, היינו קובעים, כי מדובר ברצח בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 301(א)(1) ו-301(א)(10) על פי חוק העונשין לאחר התיקון.

ב. פעולה בנשק למטרות טרור - עבירה לפי סעיף 30(א) לחוק המאבק בטרור.

בני משפחת המנוח העידו לעונש והשמיעו דברים קשים ומרגשים עד שלא נותרה באולם עין יבשה מדמעות:

1. בועז קוקיא, אבי החייל המנוח העיד, כי הם גידלו את בנם רון ז"ל לתפארת, חינכו אותו לאהבת אדם. רון היה בחור מדהים שכל החיים לפניו.

הנאשם למד במכללה האקדמית באשקלון ועבד בבית החולים סורוקה, הוא בגד במדינה ובכל אזרחיה - לרבות, האזרחים הבדואים, איתם יש לאבי המנוח קשר קרוב, שהתחזק לאחר הרצח. לדבריו, העונש הראוי למעשה הבגידה שעשה הנאשם הוא עונש מוות. הנאשם רצח ללא סיבה אדם שהוא לא מכיר ולכן העונש הראוי לכך הוא שהוא לא יחיה בקרב בני אדם. דמו של רון כבר נשפך אך חשובה ההרתעה, הענישה כיום אינה מספקת. לדבריו, על בית המשפט לשרת מטרות עליונות של שמירה על חיי האזרחים והעברת מסר מרתיע. אבי המנוח אמר, כי הטרור לא ניצח ולא ינצח, עלינו לפעול מולו בנחישות ולהמשיך לבנות את ביתנו ומדינתנו.

2. דור קוקיא, אחי המנוח העיד, כי כתב לרון מכתב. המכתב הוגש. באשר לנאשם, אמר שמדובר באדם אנטישמי שאינו מכבד את סמלי המדינה ואף פוגע בהם. אחי המנוח אמר, כי הם ימשיכו לשרת בצבא וללכת למילואים, אף אחד לא יצליח לשבור אותם. עם ישראל חי לנצח. העד הגיש מכתב שכתב למנוח ת/1 לעונש, בו נכתב:

"ועדיין בכל יום שישי אני מצפה שתקבל את פני. בכניסה לבית ההורים, מחכה לשמוע את צחוקך המתגלגל מחדרך, מחכה לקבל הזמנה לאתגר בפי"א, מחכה לשמוע איך עבר השבוע בצבא, להתעדכן בהתקדמות האפליקציה וליהנות אחד מחברתו של השני. לראות אותך יוצא לחקור את העולם, ליהנות ממה שיש לו להציע, לומד ומתפתח. מי שאמר שהזמן מרפא את הפצעים שיקר. הזמן רק מוסיף קליפות ומנגנוני הגנה על מנת שנוכל להמשיך לצד הכאב כשאתה לא כאן. הבטחתי לך רון, להיות חזק בשבילך ובשביל המשפחה. ההבטחה הזו נבחנת יום יום, מהרגע בו פותחים את העיניים וחושבים לשנייה שאולי הכל זה רק חלום רע ואז שוב מתבדים והמציאות מכה".

3. נוי קוקיא, אחות המנוח הקריאה מכתב שכתבו לו אחיו:

"רון שלנו, אח יקר, רצינו כל כך לחיות חיים מלאים יחדיו, להיות שותפים במהלך החיים שלנו, רצינו להיות שותפים לשמחות, לא דמיינו שכל זה ילקח ממך ומאיתנו בן רגע וישאיר אותנו כואבים ובוכים, עברה כמעט שנה וחצי מאז שאתה אינך ואי אפשר לתאר את החלל העמוק שנפער... כמה אתה חסר לנו כמה הגעגוע ותחושת ההחמצה...אנחנו גאים בך..."

עוד אמרה, שהיא בוכה על אחיה שנרצח והנאשם זוכה לראות אותה בוכה, זאת היתה כוונתו, לזרוע הרס, רוע, כאב. הנאשם היה יכול לרצוח כל חייל אחר או ארבעה חיילים.

4. לבנה קוקיא, אם המנוח אמרה שקשה מאוד לדבר על השכול. מרגישים כאב בלתי נתפס. החיים משתנים, מוגדרים אחרת, החיים שלפני ואחרי. היא ציינה שרון ז"ל, היה מיוחד עבור בני משפחתו. הוא הפך לגבר בצבא. הוא היה בעל צניעות, אחריות, עצמאות, הבנה עמוקה כלפי עצמו וכלפי אחרים. רון ז"ל עזר לכל מי שנקרה בדרכו. אמו אמרה שהיא מחכה ליום שישי שרון יגיע, ייכנס בדלת, היא מחכה לקול, לחלום או סתם סימן שיגיע. היא נאחזת בכל דבר שרון נגע בו ובעיקר בחבריו. חבריו לגדוד הנח"ל יכלו להיות במקומו.

אמו של רון ז"ל אמרה, כי הנאשם ואחיו תכננו לקחת חיים, לרוע מזלו רון חיכה לבדו להסעה. אנשי העדה הבדואית ביקרו את בני המשפחה בשבעה ואמרו שבתרבותם עונשו של הנאשם הוא מוות וכך היה צריך להיות. לבקשתה הוצג סרטון שערכו לרון ז"ל, עם תמונות מיום היוולדו ועד מותו.

טיעונים לעונש

התובעת טענה לעניין העונש, כי לא בכדי החמיר המחוקק בענישה כאשר עסקין בעבירות שהן מעשה טרור.

בסעיף 1 לחוק המאבק בטרור נאמר כי מטרתו של החוק היא, בין היתר, מניעה וסיכול של עבירות טרור. לפיכך, הערך החברתי המוגן העיקרי במקרה זה הוא סיכול ומניעה של מעשי טרור. על בית המשפט לקחת בחשבון בקביעת העונש, את העובדה כי לנאשם חלק מרכזי בביצוע העבירות, כן את התכנון שקדם לעבירה ואת הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצועה והנזק שנגרם בפועל.

התובעת התייחסה לאישום הראשון, לדבריה, מתחם העונש הראוי בגין שלוש העבירות - קשירת קשר לפשע שהוא מעשה טרור, החזקת סכין שהיא מעשה טרור והכנה לביצוע מעשה טרור, נע בין 12 לבין 15 שנות מאסר בפועל, נוכח העובדה שמדובר בשלוש עבירות חמורות שכל אחת בפני עצמה מגלמת את הפגיעה בערך המוגן של שלום הציבור וביטחון המדינה, בצורה חמורה.

נטען כי יש לשים לב שעבירת קשירת הקשר בין הנאשם ואחיו לא הושלמה על ידם והיא אינה נבלעת בעבירת הרצח - המדובר בקשירת קשר לרצוח חיילים אחרים, קורבנות פוטנציאליים אחרים, שהשניים עקבו אחריהם וצפו בהם ואם רק היו מתאימים לפרופיל אחריו תרו - חייל, לבד, עם נשק, היו מוצאים עצמם במצב של רון היום.

צוין כי אין נסיבות לקולא בהן ניתן להתחשב, בעניינו של הנאשם בתוך המתחם שהוצע. העונש בסופו של יום יפגע בנאשם, אך ניתן לראות את ההרס והכאב שזרע בקרב משפחת המנוח. "הנאשם חי ורון מת". משפחת הנאשם תוכל לבקר אותו בכלא ואילו משפחת המנוח תוכל לבקר רק בבית העלמין.

באשר לאישום השני -הנאשם הורשע בעבירת רצח בכוונה תחילה שהינו מעשה טרור. העונש בגין עבירה זו הוא מאסר

עולם חובה. הנאשם הורשע גם בעבירה של פעולה בנשק למטרות טרור. עבירה זו אינה נבלעת במעשה הרצח. הנאשם יכול היה לרצוח את רון בסכין שהצטייד בה מבלי לקחת את נשקו ולהסתירו יחד עם אחיו. על פי עובדות האישום הראשון, הנאשם תכנן לחטוף את הנשק על מנת לבצע באמצעותו פיגוע ירי נגד יהודים. הנשק נועד לביצוע פעולות טרור עתידיות.

העונש לצידה של עבירת הנשק בה הורשע הנאשם הוא 20 שנות מאסר, גם כאן המחוקק החמיר מכיוון שמדובר בנשק למטרות טרור וההחמרה נועדה לסכל ולמנוע פיגועים עתידיים באותו נשק. הערך המוגן הוא ביטחון הציבור, ביטחון המדינה ואזרחיה ומניעת מעשי טרור.

לגבי קביעת המתחם בעבירת הנשק, יש לקחת בחשבון, בראש ובראשונה, את הנזק שהיה צפוי להיגרם מפעילות זו של הנאשם. כן יש לזכור כי הנשק הושג באלימות. רון נאבק בנאשם וניסה למנוע ממנו לקחת לו את הנשק, הנשק הושג מרון על ידי ביצוע רצח.

גם באישום זה אין נסיבות לקולא בעניינו של הנאשם. המתחם בגין ביצוע עבירת הנשק הוא 9-11 שנות מאסר, במצטבר לעונש מאסר עולם חובה בגין אישום זה, כאשר בית המשפט מתבקש להטיל על הנאשם עונש ברובד העליון.

לקיחת הנשק מהמנוח היתה למטרה נפרדת והיתה כרוכה בהובלת הנשק והסתרתו, מעבר לפעולת הרצח והמטרה היא ביצוע מעשי טרור עתידיים.

לאור האמור, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר עולם שהוא עונש חובה ובמצטבר את שני העונשים שהוצגו במתחמים של האישומים הראשון והשני, כך שבמצטבר יוטלו על הנאשם 20 שנות מאסר נוספות. כמו כן, ביקשה המאשימה מבית המשפט להטיל על הנאשם פיצוי למשפחת המנוח ולחלט את הרכב והכסף שנתפסו.

התובעת סיימה טיעוניה באמרה, כי "רון לא יזכה להיות נוכח בחתונה של אחותו, הוא לא יזכה להתחתן בעצמו, הוא לא יזכה לאהוב, לא יזכה לסיים את שירותו הצבאי, לא יזכה להיות בחדר לידה עם האישה שאהב, כי הנאשם בחר לגדוע את כל החלומות שלו ושל משפחתו באכזריות".

טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם ציין, כי המדובר באירוע שתוצאותיו טראגיות ועצובות ביותר. לדבריו, החלוקה שנעשתה בכתב האישום לשני אישומים היא מלאכותית והיה מקום שיהיה אישום אחד, היות ומדובר במסכת אחת. העבירה של הכנה למעשה טרור וקשירת קשר וגם החזקת הסכין הן עבירות שנבלעות באירוע של האישום השני. המדובר בקשירת קשר כללית והכנה למעשה טרור שהיא גם כללית ולבסוף היה אירוע שלצערנו יצא אל הפועל - הרצח. הכלל בדיני העונשין הוא, כי מעשה הכנה לביצוע עבירות פליליות אינו בר-ענישה, ההסבר לכך הוא שעל אף שמתלווה אל מעשה ההכנה המחשבה לבצע עבירה פלילית, עדיין אין ביטחון שהמחשבה היא סופית, יש מקום לוותר או לחרטה. נכון שיש חקיקה ספציפית להכנה למעשה טרור וברור מה עומד מאחורי זה, אך כשיש הכנה כזאת ובסוף מתבצעת עבירת הרצח היא בהכרח נבלעת. אין משהו ספציפי שהוא נפרד מהרצח. במידה ובית המשפט לא יקבל טענה זו, טען הסניגור שמתחם העונש יהיה תואם לאי-החוקיות של המעשה. מתחם העונש באישום הראשון צריך להיות 2-5 שנות מאסר בפועל בגין האישום הראשון. ולגבי העבירה הנוספת באישום השני שהיא פעולה בנשק למטרות טרור, מתחם העונש צריך להיות 3-6 שנות מאסר בפועל. בהתאם לאמור, עונשו של הנאשם צריך להיות מאסר עולם ובנוסף שנתיים עד 10 שנים לכל העבירות הנוספות.

ב"כ הנאשם אמר שאינו רוצה לטעון באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם.

הנאשם אמר בדברו האחרון לעונש שאין לו מה להגיד לעניין העונש. הנאשם ביקש להעיד וטען שלא העיד במסגרת ההליך מכיוון שהרגיש לא טוב. וכך נכתב בהחלטתנו בעניין זה:

"באשר לטענת הנאשם שעכשיו הוא רוצה להעיד ושהסנגור לא התחנן בפניו או לא אמר לו שהוא רוצה שהנאשם יעיד, אין לנו אלא לצטט את הפירוט בעניין זה שנכתב בהכרעת הדין:

"ביום 10/7/18 אמר הסנגור שיודיע אם הנאשם יעיד להגנתו. ביום 6/9/18 הסנגור הודיע בכתב לבית המשפט שהנאשם יעיד להגנתו. למרות האמור, ביום 22/11/18 בתום פרשת התביעה, הודיע הסנגור:

"הסברתי לנאשם את זכויותיו וכן את תוצאות בחירתו שלא להעיד. הנאשם בחר שלא להעיד."

מבקשתו בכתב (מיום 26/11/18) להשתחרר מייצוג הנאשם עולה שהנאשם בחר שלא להעיד למרות עמדתו הנוגדת של הסנגור בקשר לכך. ביום 22/11/19 התקיים דיון בבקשת הסנגור להשתחרר מייצוג (בקשה שנדחתה) והסנגור אמר:

"מה שפורסם נוגד כל מה שהיה יוצא כאילו שאני אמרתי לנאשם לא להעיד, מה שלא נכון."

גם ההתרשמות שלנו היא שהסנגור רצה שהנאשם יעיד, לאורך כל המשפט הסנגור דיבר עם הנאשם בעניין הזה, הנאשם עמד על סירובו לא להעיד.

הטענה שנטענה עתה בדברו האחרון לעונש, שלא העיד כי חש לא בטוב, אין לה כל בסיס, לא הושמעה עד עתה למרות שהיו מספר ישיבות לאחר שהנאשם בחר שלא להעיד וכמובן אין בה ממש".

בשלב זה הנאשם ביקש לפטר את הסניגור.

הסניגור הגיב כי בקשה זו של הנאשם תואמת את בקשתו-הוא זה מכבר, ולפיכך הוא חוזר עליה ומבקש להשתחרר מייצוג הנאשם. התובעת התנגדה.

בעניין זה דחינו את בקשתו וציינו, כי המשפט הסתיים וכל שנותר הוא שאנו ניתן את גזר הדין והנאשם וסנגורו ישמעו יחד עם התביעה את החלטתנו.

דין

1. הלכה היא כי בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון ההלימה הקבוע בסעיף 40ב לחוק העונשין, שביישומו על בית-המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (ראו לעניין זה ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (05.08.2013)).

2. חיו של רון קוקיא ז"ל קופדו בעודו נער צעיר שכל חייו לפניו, לאחר שהנאשם דקר אותו בסכין, דקירות קטלניות שהביאו למותו. רון ז"ל, היה קורבן למעשיו המתועבים והמזעזעים של הנאשם רק בשל היותו יהודי ורק בשל כך שנקרה בדרכו של הנאשם וענה על "הקריטריונים הנדרשים" - חייל

חמוש שנמצא לבדו. מעשיו של הרוצח פגעו בערך החברתי הבסיסי ביותר שעליו עומדת כל חברה מתוקנת - הזכות לחיים, קדושת החיים והזכות לחיות בביטחון ובשלווה.

השתלשלות האירועים אשר הובילה לרצח הנורא החלה כאשר גמלה בליבו של הנאשם החלטה לבצע פיגוע נגד חייל צה"ל, כחלק מרצונו להביע במעשים את תמיכתו בארגון החמאס. החלטתו של הנאשם לבצע פיגוע טרור רצחני הייתה פרי תכנון מוקדם, הנאשם הכין עצמו בדקדקנות לביצוע הפיגוע, הוא קנה רכב שימש אותו כשימלט מזירת הפיגוע, משך סכום כסף גבוה מחשבון הבנק שלו שסייע לו להתקיים לאחר הפיגוע, הצטייד בסכין והחביאה ברכבו על מנת להיות מוכן בכל רגע נתון לביצוע הפיגוע כאשר תקרה בדרכו ההזדמנות לבצעו. כמו כן, הנאשם שיתף את אחיו זאחי בכוונותיו והשניים אף סיכמו ביניהם כי יקראו לנשק במילת קוד "פיצה" על מנת שכוונותיהם לא יחשפו. הנאשם הוא שהגה את הרעיון לבצע את הפיגוע והוא גם זה שהוציאו אל הפועל והביא למותו של רון ז"ל.

הנאשם ביצע את העבירות על רקע אידיאולוגי מעוות ורצחני, המבטל כל ערך לחי אדם. מעשיו אופיינו, כאמור, בתכנון מוקדם, חתירה למטרה ברורה, קור רוח ובעיקר הובילו לתוצאה קשה של קיפוח חייו של רון ז"ל באופן אכזרי ואלים עת דקר אותו בפלג גופו העליון שש דקירות קטלניות בסכין מבעוד מועד לשם כך. הנאשם גמר אומר להביא למותו של רון ז"ל ולקחת את נשקו. רון התנגד לנאשם בשארית כוחותיו על מנת שהנאשם לא ייקח את נשקו, אך הנאשם לא הרפה ולא חדל מלדקור אותו עד אשר לקח את נשקו.

3. חומרהיתרה יש לייחס לעובדה שמבצע העבירות הוא אזרח ישראלי. לא רק שהנאשם לא כיבד את חובת הנאמנות שהוא כאזרח חב למדינה, אלא שבחר "לשלם" על הזכויות להן הוא זוכה בכך שפעל לפגוע בביטחונה, בביטחון אזרחיה וחייליה.

אין לגלות הבנה ואין לסלוח לאזרח ישראלי הרוצח בדם קר חייל ישראלי. ראו בעניין החומרה שיש לייחס לעובדה שהנאשם אזרח ישראלי את ע"פ 95/03 **עבד אל אללה מעלואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו):

"עבד הוא אזרח ישראלי, בוגר בית-ספר תיכון בישראל, וקשה להעלות על הדעת מקרה יותר קשה של בגידה במדינה שבה גדל והתחנך. בימים אלה, ימים של דם ואש, שומה עליהם על בתי-המשפט להעלות את תרומתם למלחמה בלתי מתפשרת, מלחמת חורמה, באנשים המתכננים פיגועים שמטרתם לאבד חייהם של יהודים בישראל. עבד הוא אמנם איש צעיר לימים - כיום הוא כבן 21 - ואולם מעשיו הרעים העידו עליו כי ראוי הוא לעונש חמור...."

4. הנאשם שלל את זכותו לחיים של רון ז"ל ופגע פגיעה חמורה בערכים החברתיים החשובים של שמירה על ביטחונה וריבונותה של מדינת ישראל, וכן זכותם של תושביה לחיות במדינה בביטחון ובשלווה.

5. משפחתו של רון ז"ל - אביו, אמו, אחיו ואחותו העידו בבית המשפט באשר לכאב והצער הבלתי נסבלים בעקבות לכתו של רון ז"ל, הם הקריאו דברים מרגשים שכתבו לזכרו. בני המשפחה תיארו נער שמח וטוב לבב, שחיוו נגדעו בדמי ימיו. עדותם המחישה את הנזק העצום שנגרם כתוצאה ממעשיו הרצחניים של הנאשם, שגרמו נזק שלא ניתן לכמתו ולא ניתן להקהותו במילים, שכן בליבם נפער חלל ונוצרו ריק ומכאוב שילוו אותם כל חייהם.

ואם לא די בכך, החבאת הנשק על ידי הנאשם ותכניתו להוציא אל הפועל פיגוע באמצעותו, עלולים היו לגרום לנפגעים רבים ונוספים. תכניתו נגדעה רק בשל התערבות כוחות הביטחון שהצליחו לאתר.

6. הנאשם הורשע במספר עבירות במסגרת שני אישומים שונים. במסגרת האישום הראשון - עבירה של קשירת קשר לעשות פשע, בצירוף סעיף 38(ג)(1) לחוק המאבק בטרור, החזקת סכין שהינה מעשה טרור בצירוף סעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור והכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח, ובמסגרת האישום השני - רצח בכוונה תחילה שהינו מעשה טרור, בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור ופעולה בנשק למטרות טרור.

בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, במקרה בו מורשע הנאשם בכמה עבירות, יש להידרש לשאלה האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים. בפסיקה נקבע כי ההבחנה בין אירוע אחד לבין כמה אירועים תיעשה על פי "מבחן הקשר ההדוק".

בעפ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** [לא פורסם, ניתן ביום 29.10.2014] (להלן "פ"ד ג'אבר") נקבע באשר לשאלה האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים, כי:

בשלב הראשון, לצורך המענה על השאלה האם תרחיש עובדתי מסוים מהווה "אירוע אחד" או "כמה אירועים", על בית המשפט להפעיל אך ורק את המבחן הצורני-עובדתי שפותח והשתרש בפסיקת בית משפט זה. כאמור לעיל, המבחן הצורני-עובדתי בוחן האם עבירות שבוצעו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום ניתנות להפרדה או שמא מדובר במכלול אחד של פעולות שמאופיינות במחשבה פלילית אחת ובתכנון פלילי אחד. זהו מבחן לוגי של שכל ישר, אך אין ספק כי מדובר במבחן בעל אופי טכני, שמתעלם משאלות שבמהות - כגון מספר הקורבנות, הנזק שהסבה התנהגות העברייני, והאינטרסים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהגותו. סבורני כי מבחן זה תואם בדיוק את אופיו הטכני של השלב הראשון במלאכת הענישה. כאמור, בשלב הראשון, נדרש בית המשפט "להעביר" את התרחיש העובדתי שלפניו דרך "תבנית החשיבה" הקבועה בסעיפים 40ג(א) ו-40ג(ב) לחוק העונשין ולקבוע האם מדובר ב"אירוע אחד" או ב"כמה אירועים", וזאת על מנת להבנות את תהליך המחשבה ולחדד בעיני בית המשפט את חלקיו השונים של התרחיש העובדתי. בשלב זה בית המשפט אינו עוסק בשאלות המהותיות - לא בשאלת מתחם הענישה ההולם ולא בשאלת עונשו הראוי של הנאשם הקונקרטי בנסיבות העניין - ולכן, בשלב זה יש להפעיל מבחן לוגי וטכני, שמתעלם משאלות שבמהות.

עוד נקבע:

"לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח 'אירוע' צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה'אירוע'. ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח 'קשר הדוק' יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות). כך, לדוגמה, ניתן להתייחס למקרה שבו אדם פורץ לבית, גונב ממנו פריטים שונים ונמלט מן המקום

כשהוא נוסע באופנוע במהירות מופרזת. המשטרה דולקת בעקבותיו, ומתנהל מרדף שבסופו הוא נתפס לאחר שגם ניסה לתקוף שוטר. ברי כי בדוגמה זו עבר המבצע עבירות רבות ושונות, וכי אף ניתן לפצלן למספר 'מעשים'. עם זאת, כולן בוצעו בסמיכות זמנים רבה ויש ביניהן קשר הדוק, כך שיש לראות בהן חלק מ'אירוע' אחד" (שם, בפסקה 5 לחוות-דעתה של השופטת ד' ברק-ארז).

במקרה זה, הגם שמדובר בפעולות שלא בוצעו ברצף וניתן לפצלן לתת-פעולות, יש לקבוע כי המדובר באירוע אחד. ההחלטה כי מדובר באירוע אחד נובעת מהעובדה כי המדובר בתכנית עבריינית אחת וזאת גם אם היו בה שינויים, במסגרתה בוצעו כל העבירות בהן הורשע הנאשם. אין באמור, כדי להפחית מחומרתן של העבירות שביצע הנאשם ומעונשו. הנאשם ביצע עבירות מהחמורות שבספר החוקים ומתחם העונש שיקבע וכך גם עונשו, יהיו בהתאם.

בשלב השני ולאחר שנקבע כי עסקינן באירוע אחד, יש לשאול, האם המדובר במעשה אחד או במספר מעשים. בפסק דין ג'אבר נקבע בקשר לכך, כי:

"בשלב השני, לאחר שבית המשפט קבע האם התרחיש העובדתי שלפניו מורכב מ"אירוע אחד" או מ"כמה אירועים", עובר בית המשפט לשלב המהותי של מלאכת הענישה, במסגרתו עליו לקבוע את מתחם הענישה ההולם ביחס לכל אירוע ולגזור את העונש הראוי בנסיבות הקונקרטיות של כל אירוע. בשלב זה יש חשיבות גדולה לשאלות שבמהות - מספר הקורבנות, הנזק שהסבה התנהגות העבריין, האינטרסים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהגותו. לפיכך בשלב זה ראוי לשוב ולבחון כל אירוע בהתאם למבחן המהותי-מוסרי שפותח והשתרש בפסיקת בית משפט זה, ולקבוע האם יש לפצל כל אירוע למספר מעשים, על כל הנובע מקביעה זו במישור העונשי (לרבות הוראת סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי).

במקרה זה, בהתאם למבחן המהותי, יש לקבוע כי מעשיו של הנאשם אינם בבחינת מעשה אחד אלא שני מעשים שונים, שכל אחד מהם מבטא פגיעה אנושה בערכים חברתיים חשובים.

במסגרת האישום הראשון - המעשה הראשון, הנאשם ערך סיורים יחד עם זאחי, בצוותא חדא, סמוך לבסיס צבאי, תצפת על תחנות אוטובוס ובתי-קפה וחיפש אחר מטרה לביצוע הפיגוע במספר הזדמנויות, כאשר הם חמושים בסכין - בהתנהגות זו יש כדי לפגוע בצורה קשה בביטחונה ובריבונותה של מדינת ישראל. בכל אחת מאותן הפעמים שהשניים חיפשו אחר קורבן, היה יכול למצוא את מותו חייל נוסף.

במסגרת האישום השני - המעשה השני, הנאשם, לבדו ובלא שיתוף פעולה של זאחי, רצח את רון, חטף ממנו את נשקו והחביאו על מנת לבצע באמצעותו פיגוע נגד יהודים. במעשיו, פגע הנאשם בצורה אנושה בזכותו לחיים של רון ז"ל וכן פגע בצורה קשה מאוד בזכותם של תושבי מדינת ישראל לחיות במדינה בביטחון ובשלום.

הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם - מותו של רון - הוא נורא. הנזק שיכול היה הנאשם עוד לגרום אם תכניתו היתה מתממשת במלואה, הוא אדיר. לפיכך ולאור האינטרסים החברתיים המשמעותיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם והנזק המשמעותי שנגרם כתוצאה ממעשיו, הדעת אינה נותנת, כפי שטען ב"כ הנאשם, שהמדובר ביחס לשני האישומים במעשה אחד, ויש לקבוע כי המדובר, כאמור, בשני מעשים שונים.

7. קשירת קשר לעשות פשע שהוא מעשה טרור, החזקת סכין שהינה מעשה טרור והכנה לביצוע

מעשה טרור שהינו רצח

עבירת קשירת הקשר והחזקת הסכין

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת קשירת הקשר לעשות פשע היא מחמירה, קל וחומר שכך, כאשר הנאשם קשר קשר עם אחיו לבצע מעשה טרור - בכך נעוצה חומרה מיוחדת. סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, קובע שהעונש המירבי בגין עבירת קשירת הקשר לבצע פשע הוא 7 שנות מאסר ואילו סעיף 38(ג)(1) לחוק המאבק בטרור, קובע כי "**הקושר קשר עם אדם לעבור עבירה שהיא מעשה טרור... דינו, אם העבירה היא פשע - מאסר 14 שנים...**". לאור העובדה שחוק המאבק בטרור נחקק בשנת 2016, אין פסיקה ענפה בעניינו. ניתן להקיש מהעונשים שנקבעו בפסיקה בגין עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע שאינו מעשה טרור, על מקרה זה, לאור רוח חוק המאבק בטרור.

א. ע"פ 5927/11 **אבנר הררי נ' מדינת ישראל** - הנאשמים 1, 2, 3 ו-4 קשרו קשר לביצוע פשע שתכליתו פגיעה במתלונן באמצעות אקדח. הנאשמים עשו תצפית על ביתו של המתלונן ועל בית הוריו מספר ימים לפני האירוע. ביום האירוע, נאשם 1 ונאשם 2 נסעו לביתו של המתלונן, נאשם 1 ברכב ונאשם 2 באופנוע. הם הצטיידו בקסדות, שהו שם במשך כ-40 דקות ונעצרו. בבגדיהם נמצאו כפפה, מכשירי טלפון ניידים מופרדים מסוללות וכרטיסים. יום למחרת, נמצא אקדח בסמוך למקום. הנאשמים הורשעו בקשירת קשר לביצוע פשע, נאשמים 1, 2 ו-3 הורשעו גם בעבירות של החזקת ונשיאת נשק והחזקת נכס חשוד.

בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמים: נאשם 1 - 5 שנות מאסר, נאשם 2 - 3 שנות מאסר, נאשם 3 - 4 שנות מאסר, נאשם 4 - 15 חודשי מאסר.

בית המשפט העליון הדגיש, כי **הנאשמים נקטו בפעולות הכנה מרובות וקפדניות במשך זמן מה, ויש בכך ללמד על נחישותם להשלים את קשר הפגיעה בבליסה ולהציב את מעשיהם ברף העליון והחמור של עבירת הקשר. הוזכר גם, שייתכן שרק התערבות המשטרה מנעה את מימוש מטרת הקשר**". בתיק שלנו, מה שמנע את מימוש מטרת הקשר היא העובדה שלא נמצא חייל שענה על ההגדרות שחיפשו, לא חרטה או ויתור מצידם.

ב. ע"פ 2413/17 **ירין גרנובסקי נ' מדינת ישראל** - המערערים הורשעו - ע"פ הודאתם - בביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע, נשיאה והובלה של נשק וסיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, בגדרו של קשר עבריני שהיה מכוון להנחת מטען חבלה ברכבם של אחרים. ביהמ"ש המחוזי השית עליהם 6.5 שנות מאסר ועונשים נוספים. בית המשפט העליון הדגיש: **המערערים הורשעו בעבירות חמורות המסכנות את הציבור כולו, במסגרת פרשה חמורה בה פעלו לביצוע "פיגוע פלילי". בית משפט זה כבר עמד על החומרה היתרה הנודעת לתופעה זו של פיגועים פליליים, שלעתים אף גוברים קורבנות בנפש מקרב אזרחים תמימים אשר נקלעו שלא בטובתם לזירת הפיגוע.**

בית המשפט הותיר את העונש על כנו.

המקרה שלנו חמור יותר בנסיבותיו, לאור אפשרות הפגיעה הרחבה יותר וכן שהעבירות בוצעו למטרות טרור.

גם במקרים לעיל הורשעו הנאשמים בעבירות של החזקה ונשיאת נשק והובלה של נשק.

ג. ת"פ (ב"ש) 18557-06-12 **מדינת ישראל נ' איברהים גנימאת** - בתיק זה גזרנו (בהרכב אחר) על הנאשם (אסיר השפוט למאסר עולם + 16 שנות מאסר במצטבר) 4 שנות מאסר בפועל בגין כך שקשר קשר עם אסירים נוספים לחטוף חייל ישראלי על מנת להביא לשחרורם של אסירים ביטחוניים.

המדובר במקרה פחות חמור מהמקרה שבפנינו, היות ושלב התכנון לא היה מתקדם ולא נעשו פעולות כגון רכישת אמצעים ותצפיות, גזר הדין ניתן לפני שנחקק חוק המאבק בטרור הקובע עונש כפול על עבירת קשירת קשר למעשה טרור וכן הנאשם שם נידון לאחר שהודה בכתב אישום מתוקן.

הכנה לביצוע מעשה טרור שהינו רצח

העונש המקסימלי לעבירה זו הוא עד 15 שנות מאסר.

ב"כ הנאשם טען, כי הכלל בדיני העונשין הוא שמעשה הכנה לביצוע עבירות פליליות אינו בר-ענישה וחרף העובדה שהחוק מאפשר להעניש בגין ביצוע הכנה לביצוע מעשה טרור, אין לעשות זאת בענייננו, היות ועבירת ההכנה נבלעת בעבירת הרצח.

בדברי ההסבר להצעת חוק המאבק בטרור נכתב: **"ככלל, מעשי הכנה לדבר עבירה אינם ברי ענישה.... עם זאת פרופ' פלר מצביע על מקרים מסוימים שבהם מעשה הכנה הוא בגדר עבירה פלילית. כגון: מעשה הכנה לעבירה של פגיעה בריבונות המדינה או בשלמותה... הטעמים לענישה בשל מעשה הכנה עשויים להיות נעוצים במשקלו של הערך החברתי אשר עלול להיפגע כתוצאה מביצוע העבירה (אם זו תושלם), בחומרה או בסכנה המיוחדת הטמונה במעשה ההכנה כשלעצמו או בקרבה של מעשה ההכנה לשלב ביצוע העבירה".**

אין לומר, שבמקרה זה מעשה הרצח הוא העבירה המוגמרת של ההכנה לביצוע מעשה הטרור ולכן היא נבלעת בתוכו. הנאשם וזאת ביצעו הכנה לביצוע מעשה טרור, לא היה קורבן ספציפי מיועד לביצוע הפיגוע והנאשם אמר בחקירתו, כי ההחלטה לבחור ברוח ז"ל ביום הפיגוע נעשתה באופן אקראי. על כן, הגם שעבירת הרצח בפני עצמה כוללת את רכיב ההכנה, אין מדובר באותה הכנה שעשו השניים - הסיורים והתצפיות שערכו מובחנים ונפרדים מההכנה שערך הנאשם לרצח ביום בו רצח את רון ז"ל. הם נעשו במספר הזדמנויות ובמועדים אחרים.

8. עבירת הרצח ופעולה בנשק למטרות טרור

עבירת הרצח

הנאשם ביצע רצח בכוונה תחילה שהינו מעשה טרור. על פי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, העונש הקבוע בחוק בגין עבירת הרצח הוא עונש מאסר עולם חובה.

פעולה בנשק למטרות טרור

על פי סעיף 30 לחוק המאבק בטרור העונש בגין עבירה זו הוא 20 שנות מאסר בפועל או קנס פי עשרה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין.

כאמור, בשל העובדה שחוק המאבק הינו חוק חדש יחסית, אין פסיקה הנוגעת לכל סעיף בחוק זה, אך ברור מלשון הסעיף כי המדובר בעבירה שהמחוקק מייחס לה חומרה מיוחדת.

במקרה זה כאמור, הנאשם חטף מרון ז"ל את הנשק והטמינו באדמה, על מנת לממש את תכניתו באמצעותו - פיגוע נגד יהודים.

נסיבות ביצוע העבירה חמורות מאוד. נראה כי זו היתה מטרת העל של הנאשם והוא לא בחל באמצעים, לרבות רציחתו של רון ז"ל, על מנת לשים ידו על הנשק שבאמצעותו יבצע את הפיגוע המתוכנן.

הנשק שלקח מהמנוח לאחר רציחתו הוחבא באדמה. חזקה שלא עשה כן לשם שמיים אלא החביאו כדי לעשות בו שימוש טרוריסטי בבוא ההזדמנות לכך.

9. הנאשם הורשע כאמור בעבירות חמורות שהעונש המקסימאלי בגין הוא:

עבירת הרצח שהיא מעשה טרור - מאסר עולם.

עבירת הפעולה בנשק למטרת טרור - עד 20 שנות מאסר.

עבירת קשירת קשר לביצוע מעשה טרור - עד 14 שנות מאסר.

עבירת החזקת סכין שהינה מעשה טרור - עד 10 שנות מאסר.

עבירת הכנה לביצוע מעשה טרור שהינה רצח - עד 15 שנות מאסר.

10. על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין "הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות

אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל

לכל העבירות בשל אותו אירוע". לפיכך, יש לקבוע בענייננו מתחם עונש הולם לאירוע כולו.

בהתאם לכל האמור לעיל, מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין הוא בין מאסר עולם ו-10 שנות מאסר לבין מאסר עולם ו-20 שנות מאסר בפועל.

11. ב"כ הנאשם לא התייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם וגם הנאשם בחר שלא לעשות זאת. אף

כשפנה בית המשפט אל הנאשם והציע לו לומר מספר מילים לעניין העונש, הנאשם טען שכלל לא

ביצע את העבירות המיוחסות לו, לא הביע אמפתיה כלפי משפחת המנוח ואף לא ניצל מעמד זה

על מנת להביע חרטה. אמנם הנאשם נעדר עבר פלילי, אך בנסיבות תיק זה אין לעובדה זו משקל

של ממש.

לפיכך, בנסיבות העניין ולאור חומרת מעשיו של הנאשם, אין נסיבות לקולא שיש לקחת בחשבון במסגרת קביעת העונש.

מנגד, הנסיבות לחומרא פורטו לעיל בהרחבה ועל כן, יש לקבוע שעונש המאסר לא יפחת מהרף העליון של המתחם.

12. במקרה זה, ישנה חשיבות לאלמנט הרתעת הרבים, כאמור בסעיף 40ז לחוק העונשין.

מדינת ישראל נמצאת במאבק יומיומי בגורמי הטרור באשר הם וכל אדם אשר לוקח חלק בפעילות הטרור

מהווה חלק משרשרת המוות ומעמיק את הפגיעה בביטחון המדינה, גם אם אין הדבר נעשה במסגרת ארגון

טרור. כאמור, הנאשם יזם את ביצוע הפיגוע. הוא לא עשה זאת במסגרת פעילות בארגון טרור.

העובדה שמדובר בנאשם שפעל באופן עצמאי, מעצימה את הקושי לפעול נגד הטרור מכיוון שמדובר באויב רב-

פנים שיכול לפעול בשיטות טרור שונות וכלפי יעדים שונים ולפיכך, על בית-המשפט לתרום את תרומתו במלחמה

בטרור ולהעביר מסר ברור וחד-משמעי, כי כל אשר יתן יד לטרור, יענש בחומרה רבה.

13. מדובר באירוע אחד שיש לקבוע עונש כולל בגינו. במסגרת האירוע נעשו, כאמור, שני מעשים ומספר עבירות ולפיכך, יש להכריע בשאלה האם ירצה הנאשם עונשים חופפים או מצטברים בגין העבירות שביצע.

בע"פ 437/13 אברהם אלחיאני נ' מדינת ישראל, הובאו דבריו של כב' השופט חשין בעניין זה:

"אשר לשאלת הצטברות העונשים, הוסיף וקבע השופט חשין, כי: "על דרך הכלל נאמר, כי במקום שהמדובר הוא בעבירה המלווה בכוונה, יוטלו על העושה עונשים מצטברים, אלא אם נסיבותיו המיוחדות של המקרה תורינה אותנו על חפיפת העונשים, כולם או חלקם" (ע"פ 9804/02 שר נ' מדינת ישראל פ"ד נח(4) 461, בפסקה 26)."

במקרה שבפנינו ישנה חשיבות בהטלת עונשים מצטברים על הנאשם, בשל העובדה שהעבירות בוצעו על רקע לאומני-טרוריסטי ובשל האינטרס החברתי-ביטחוני, אשר בא לידי ביטוי ביתר שאת בענייננו. כאמור, הגם שבסופו של יום המדובר במעשה רצח אחד, פוטנציאל הנזק העצום שבמעשיו של הנאשם והפגיעה החמורה באינטרסים החברתיים-ביטחוניים שפורטו לעיל, מצדיקים הטלת עונשים מצטברים.

גישה זו מתחייבת לשם מתן ביטוי ראוי לערך קדושת החיים והיא מתיישבת אף עם שיקולי הגמול, ההגנה על ביטחון הציבור וההרתעה שבענישה. גישה זו אף הולמת את מלחמת החורמה העקובה מדם וחסרת הפשרות שאנו מקיימים נגד הטרור, על כל צורותיו ופניו.

14. הפיצוי המירבי על פי סעיף 77 לחוק העונשין הוא ₪ 258,000. את הנזק הנורא שגרם הנאשם לא ניתן לאמוד ואין במקרה זה מקום לסטות מהפיצוי המירבי שנקבע בחוק.

15. הכסף שנתפס אצל הנאשם אמור היה לשמש להימלטותו לאחר ביצוע הרצח. הרכב שרכש נרכש לצורך ביצוע העבירות והוא גם עשה שימוש בו לביצוען. על כן יש לחלט לטובת המדינה את הרכב והכסף שנתפסו אצל הנאשם.

16. בהתאם לאמור לעיל, אנו משיתים על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עונש מאסר עולם בצירוף 20 שנות מאסר - במצטבר, הכל מיום מעצרו 1/12/17.
- ב. פיצוי בסך ₪ 258,000 למשפחת המנוח - הוא הפיצוי המקסימאלי על פי חוק העונשין.
- ג. הרכב והכסף שנתפסו מהנאשם יחולטו לטובת מדינת ישראל.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ה אדר ב' תשע"ט, 01 אפריל 2019, במעמד הצדדים.

דינה כהן, שופטת

שלמה פרידלנדר,
שופט

נתן זלוצובר, שופט אב"ד
סגן הנשיאה